Masakr v Dachau

„Mnoha mužům z roty I nedělalo zabíjení neozbrojených válečných zajatců žádné problémy. Stráže SS si pro ně v ten den nezasloužily stejný ochranný status jaký měli nepřátelští vojáci, kteří byli zajati po statečném boji. Pro mnohé z mužů v rotě I nebyli SS nic víc než divoká, zlá zvířata, jejichž úloha v této válce spočívala ve vyhladovění, brutálnostech, trápení, mučení a vraždění bezmocných civilistů."

Flint Whitlock ve své knize „Skála Anzio, Ze Sicílie do Dachau: Historie americké 45.pěší divize"

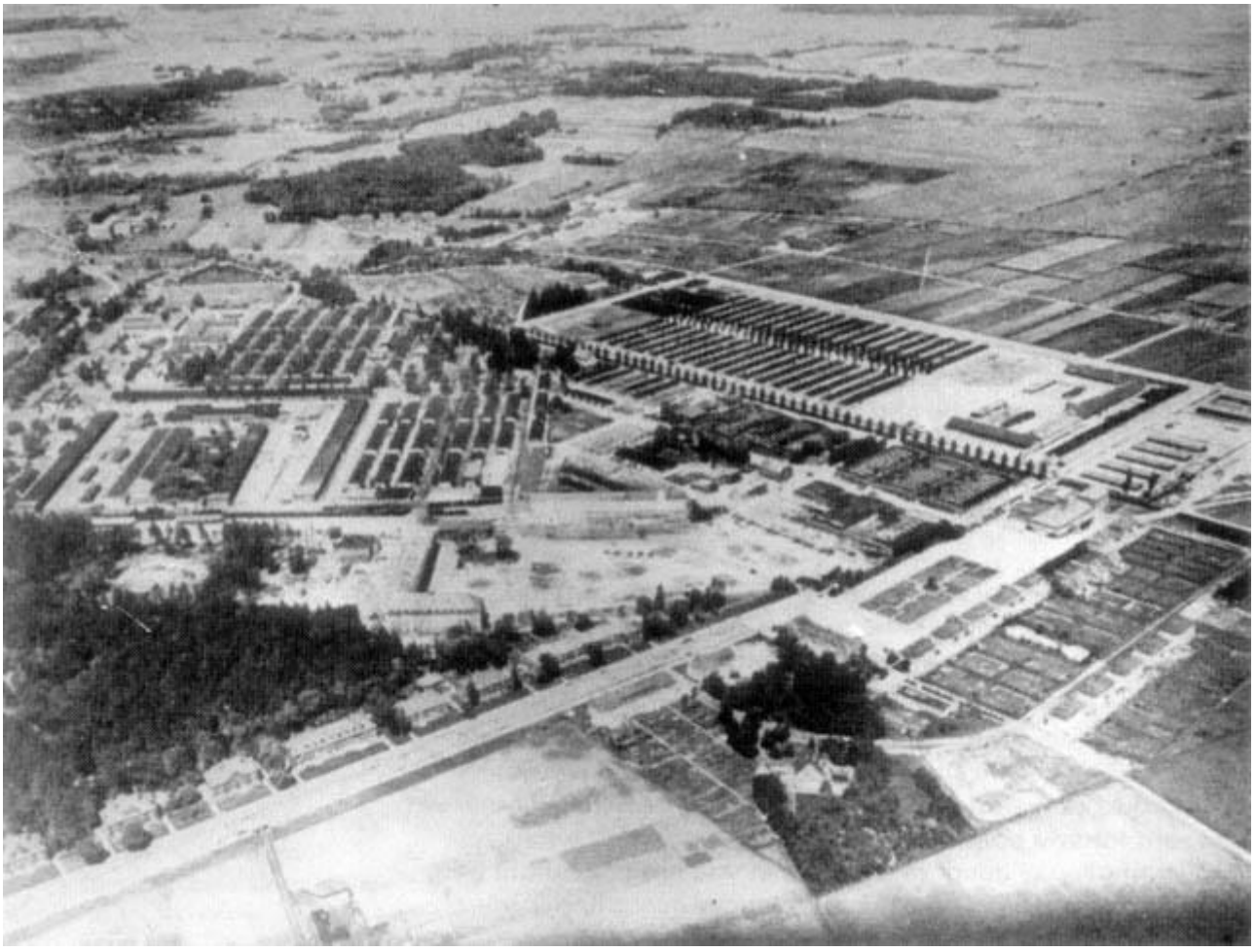

Letos tomu bylo přesně 60 let, co se po Majdanku, Osvětimi a Buchenwaldu dočkal svého osvobození také nejstarší nacistický koncentrační tábor nedaleko města Dachau u Mnichova. Jednotky americké

7.armády generála Alexandra M. Patche v něm objevily na 32 000 vězňů, mnohé z nich ve zubožením stavu.
Přes prožité útrapy se však dlouho očekávaný okamžik znovunabyté svobody stal pro tyto lidi radostnou událostí. Slavný den ukončení válečných zločinů v koncentračním táboře Dachau však poznamenal jiný zločin proti lidskosti, tentokráte však provedený spojeneckými vojsky. Sérii nezbytných aktů pomsty ze strany bývalých vězňů na nedávno jmenovaných strážných z SS a nepochopitelné vražedné orgii amerických pěšáků padlo 29. dubna 1945 za oběť na pět stovek německých vojáků, kterým byla odpovědnost za minulé ukrutnosti v táboře přiřknuta zcela neprávem. Šlo totiž o muže, kteří byli do táborového komplexu převeleni z východní fronty krátce před jeho osvobozením, poté co jej staré stráže se svým velitelem kvapně opustily.
Přestože se dachauský masakr považuje za nejhorší případ vraždy válečných zajatců ve 2. světové válce (pro srovnání: během malmédského masakru bylo zastřeleno 86 Američanů), do povědomí široké veřejnosti zřejmě významněji vstoupil až v září 1986, kdy odstupující plukovník americké armády Howard Buechner poprvé vydal svoji dlouho připravovanou knihu „Hodina mstitele“ (The Hour of the Avenger), popisující šokující události u zdi v dachauském nemocničním areálu. A teprve roku 1991 uvolnila americká armáda svoji tajnou zprávu o tomto krveprolití.
Tábor v Dachau byl zřízen 20. března 1933 po nacistickém převzetí moci rozkazem říšského vůdce SS Heinricha Himmlera jako první koncentrační tábor v Německu. Původně zde byly internovány osoby nesouhlasící s nacistickým režimem jako např. komunisté a sociální demokraté. Koncentrační tábor Dachau měl nahradit již existující provizorní trestanecký tábor v jižním Německu. Počítalo se s tím, že by měl pojmout 9000 vězňů: jejich počet však časem neustále stoupal a během následujících let bylo nutno zřídit další pobočné tábory v okolí.
Od roku 1941 zde nacisté věznili i osoby židovského původu, dále Sintie a cikány, válečné zajatce i příslušníky evropských zemí okupovaných Wehrmachtem. Počátkem roku 1945 bylo přímo v Dachau vězněno asi 35 000 osob. Během postupu Rudé armády začaly jednotky SS evakuovat do Dachau vězně z koncentračních táborů na východě. V táboře vznikl obrovský chaos doprovázený nedostatkem místa pro nově příchozí. V barácích tábora bylo vždy 75 lůžek umístěných na palandách ve třech řadách nad sebou. V každém baráku žilo 350 vězňů. Vzhledem ke katastrofálnímu nedostatku místa, nedostatečné výživě a špatné lékařské péči propukla epidemická onemocnění, s nimiž si táboroví lékaři nevěděli rady. Jen na tyfus umíralo v Dachau denně nejméně 150 vězňů. V táboře se v letech 1933-1945 vystřídalo zhruba 200 000 vězňů, z nichž kvůli nemocem, vysílení a popravám přišlo nejméně 26 000 o život.
V předvečer osvobození tábora 28. dubna 1945 se jeho velitel Martin Gottfried Weiss rozhodl společně s mnoha dalšími muži z hrozivých strážních jednotek SS-Totenkopfverbände (Umrlčí lebky) k útěku před blížícími se Američany. Správu nad táborovým komplexem tak spěšně převzal SS-Obersturmführer (nadporučík) Heinrich Skodzensky, kterému scházely jakékoliv zkušenosti z vedení takového rozsáhlého zařízení. V šest hodin ráno příštího dne, 29. dubna 1945, provedl prezenční nástup celé posádky SS v Dachau, aby zjistil, že jeho velení podléhá 1473 mužů, z většiny vojáci Waffen SS, kteří sem byli přesunuti z východní fronty ať již z důvodu zranění či doplnění strážních jednotek. V dachauských kasárnách SS se však nacházela i zbylá část příslušníků „umrlčích lebek“. Úkolem Obersturmführera Skodzenskyho bylo připravit tábor ke kapitulaci přicházející americké armádě.
Mezitím postupoval 3. prapor, 157. pěšího pluku, americké 45. divize „Thunderbird“, vedené podplukovníkem Felixem Sparksem, z vesnice Gross Inzemoos (16 km severovýchodně od Augsburku) se třemi střeleckými rotami, podporovanými tanky. Avšak po eliminaci odstřelovačské kapsy byl zastaven zničeným mostem nedaleko Ampermockingu, asi 6,5 kilometrů od města Dachau. Stroje 101. tankového praporu se nicméně vydaly podél řeky a o půl desáté pronikly do města. Ze 3. praporu byly poté dvě střelecké roty (K a L) odeslány k útoku na Mnichov. Rota I zatím zůstávala v záloze. Kolem čtvrt na jedenáct obdrželo velitelství 3. praporu rozkaz zajistit koncentrační tábor v Dachau. K tomuto úkolu byla určena rota I a části roty M, jimž cestu směrem k určenému cíli vyčistily tanky, které svedly vítěznou bitvu s německými vojáky o most přes řeku Amper. Na jiném místě mezitím objevili 1. nadporučík L. R. Stewart a 1. seržant Robert Wilson z roty L lávku bráněnou osamoceným německým kulometčíkem. Po vystřílení munice se nepřátelský voják stáhl a zanedlouho tak mohli i muži z roty I bezpečně projít. Tanky a rota L se navíc připojily k osvobozování Dachau, poté však měly ihned pokračovat ve směru na Mnichov.

Když 45. pěší divize stanula okolo 11. hodiny před branami tábora, jediné, co o něm věděla, bylo vyprávění o zabíjení židů v tamějších plynových komorách. Poněvadž se ke Sparksovým mužům nedonesly žádné informace o existenci tzv. SS-Übungslager, tedy nepřátelského vojenského stanoviště, rovněž netušili, jak intenzivní odpor mají očekávat. To, že by v táboře měli narazit na větší počet německých vojáků, natož příslušníků SS, vůbec nečekali.

Předvoj z roty I, pod velením nadporučíka Williama P. Walshe, následoval železniční trať a na Friedenstrasse (Ulice Svobody), nedaleko posádky SS, narazil na opuštěný vagón, plný vyhublých mrtvol. Tento „Vlak smrti“ je možné vidět na fotografiích dole.

Ve vagónu se nacházela těla vězňů z tábora Buchenwald, kteří byli přemísťováni do Dachau, avšak kvůli americkému bombardování železničních tratí se opozdil o tři týdny. Ve svém popisu osvobozování Dachau si vojín 1. třídy John Lee z ohijského Burtonu toho dne všiml, že část mrtvých vězňů byla během nešťastného náletu na vlak rovněž zasažena kulkami americké výroby.

Zatímco se k hlavní bráně tábora vydala čtyřčlenná zpravodajská a průzkumná hlídka v americkém džípu, vyslaná z velitelství, přijmout německou kapitulaci, Walshova skupina z roty I se podél tratě dostala skrze železniční bránu do prostoru posádky SS, krátce před záložní formací ze 42. divize „Rainbow“. Ta poté pronikla do dachauského areálu jihozápadním směrem, kde již důstojník SS-Totenkopf 2. Obersturmführer Heinrich Wicker očekával oficiální předání tábora do amerických rukou. Historik 45. divize Flint Whitlock zaznamenal ve své knize „Skála Anzio“ výpověď podplukovníka Sparkse o průběhu zajištění táborového komplexu: *„Šli jsme podél jižní strany tábora. Uviděl jsem hlavní vstup a rozhodl jsem se mu vyhnout pro případ, že by ho* (tábor) *hodlali Němci bránit, zjistil jsem však, že tak nehodlali učinit.“* Pan Whitlock k tomu dodal, že *„Sparksovo rozhodnutí vyhnout se přiblížení k hlavní bráně vyústilo v mnohé kontroverze a diskuse po následující desetiletí. Uvnitř této brány byli Němci připraveni se vzdát, nikoliv bojovat.“*

Na fotografii nahoře je zobrazen hlavní vstup do tábora Dachau. Bylo to asi 70 metrů od této brány, umístěné na jihozápadní straně dachauského komplexu, kde Obersturmführer Wicker odevzdal tábor brigádnímu generálovi Henningu Lindenovi ze 42. pěší divize. Tento snímek se stal upomínkou osvobození, ukazuje dva americké vojáky střežící vchod.

Scénu německé kapitulace popisuje nadporučík Walsh ve Whitlockově knize takto: *„Byla tam velká brána a z ní vycházel německý chlápek. Muselo mu být šedesát čtyři nebo šedesát pět. Měl krásné světlé vlasy. Byl to dobře vypadající bastard, který se chránil bílou vlajkou s červeným křížem…Moje první reakce byla, „Ty zkurvysynu, kde jsi sakra byl před pěti minutami, než jsme se sem dostali, aby ses postaral o všechny ty lidi?“... Dobře, každý byl silně rozrušený. Každý chlap v té rotě, včetně mě, byl velmi rozrušený těmi věcmi, a pak jsme uviděli toho velkého, hezkého zkurvysyna se všemi těmi červenokřížovými hovny na sobě.“*

Snímek „velké brány“, kterou popsal nadporučík Walsh. Foto ze dne osvobození ukazuje vojáky z posádky Waffen SS, jak se vzdávají Američanům.

Nadporučík Walsh a muži z roty I v té chvíli ještě netušili, že výcvikové prostory a posádka SS byly kompletně odděleny od koncentračního tábora, ačkoliv se k nim procházelo skrze vězeňský dvůr a bránu posádky. Vstup do Dachau je vidět na snímku dole.

Připravenost německé strany k předání tábora Američanům potvrdil také plukovník John H. Linden ve své knize „Kapitulace koncentračního tábora Dachau, 29. dubna 1945“: *„Bojová jednotka Waffen SS byla odeslána* (v předvečer osvobození) *do koncentračního tábora Dachau, aby se vzdala tábora první americké armádní jednotce, která se k němu dostane.“* Jak již bylo uvedeno, velitelem této skupiny SS se stal Obersturmführer Skodzensky. Shodný popis kapitulace tábora uvedl rovněž Abram Sachar ve své knize „Vykoupení nechtěných“ (The Redemption of the Unwanted) z roku 1983:
„Jakmile se průzkumná skupina 45. divize spojila s ostatními spojeneckými vojáky, jeden z německých strážných jim vyšel vstříc s domněním, že kapitulace tábora proběhne obvyklým vojenským protokolem. Objevil se v plné parádě, ověšen všemi svými vyznamenáními. Sotva před nedávnem byl do Dachau převelen z ruské fronty. Salutoval a štěkal Heil Hitler! Americký důstojník se díval podél hromady hnijících mrtvol, na tisíce vězňů, zahalených ve vlastní špíně. Zaváhal jen na moment, pak nacistovi plivl do tváře, vykřikl „Schweinehund“ a poté nařídil, aby ho odvedli pryč. Za okamžik zazněl výstřel a americký důstojník byl informován, že už nebude potřeba žádného protokolu.“
Toto svědectví odkazuje na popravu SS-Obersturmführera Skodzenskyho. Ve své práci se o ní zmiňuje také Flint Whitlock, avšak podle výpovědi nadporučíka Walshe byl německý důstojník zastřelen při pokusu o útěk krátce poté, co se oficiálně vzdal. Zpráva americké armády, zveřejněná roku 1991, rovněž popisuje rozkaz amerického nadporučíka čtyřem německým vojákům, aby nastoupili do prázdného vagónu, kde na ně osobně vystřelil. Jiný americký voják měl podle zprávy tyto zraněné Němce zbít a střelbou ukončit jejich smrtelnou agónii. Whitlock upřesnil, že čtyři esesmany, kteří se s rukama nad hlavou vzdali rotě I, nahnal do železničního vagónu uvnitř tábora nadporučík Walsh a *„vyprázdnil do nich svou pistoli.“*
K dalšímu incidentu došlo během odzbrojování strážních věží. Poté, co z obavy o život utekl den před osvobozením velitel tábora Weiss, následovalo ho rovněž velké množství jeho strážných. Hrozící anarchii v táboře, v němž se vedle politických vězňů nacházeli také usvědčení zločinci (včetně několika nebezpečných vrahů), však zažehnalo naléhání dr.Victora Maurera, zástupce Červeného kříže ze Švýcarska, na místo přiděleného právě 28. dubna 1945. Dr. Maurer nakonec přesvědčil 2. SS-Obersturmführera Wickera, aby tábor neopouštěl a aby v něm zabezpečil pořádek do kapitulace Američanům.

Fotografie z kapitulace německých strážných pod dohledem švýcarského úředníka Červeného kříže dr. Victora Maurera.

V den osvobození byly ze všech sedmi strážných věží spuštěny bílé vlajky a jejich pacifikace probíhala klidně. Nedaleko věže B, kterou zajistila skupina ze 42. divize Henryho J. Wellse za podpory podplukovníka Waltera J. Fellenze z 222. pěchoty, však byla do dvouřadu nastoupených německých vojáků zahájena palba. Podle zprávy americké armády začali se střelbou neidentifikovaní američtí vojáci ve chvíli, kdy se podplukovník Fellenz nacházel uvnitř věže a nemohl tak popravě zabránit. Dokument z vyšetřování Úřadu generálního inspektora 7. armády označil tuto střelbu za „neoprávněnou“.

Fotografie vlevo zobrazuje těla šesti německých vojáků, zastřelených několik metrů od strážní věže B. Těla ostatních mužů padla do kanálu vedle věže a byla stržena potokem. Druhá fotografie zobrazuje zrekonstruované strážní stanoviště v dnešní podobě. V dobách provozu tábora se dveře nacházely vně plotu, po obnově byly umístěny dovnitř vězeňské uzávěry.

Snímek německých strážných, kteří přišli z věží a vzdali se Američanům. Tento pohled je ze severu. Napravo je silnice, která se táhla podél vězeňské separace na západní straně. Věž B je umístěna u této silnice dole, avšak mimo záběr objektivu. Stavba vlevo nahoře byla stržena a nyní se nachází v místech na snímku zobrazených řad topolů. Další zeď a železná brána v současnosti oddělují tuto část tábora od strážního domku. Krematoria jsou na konci silnice podél vězeňské uzávěry, na západní straně řeky Würm, kterou vidíte na dolním snímku.

Na této fotografii vytahují dva vojáci ze 42. divize a jeden z osvobozených vězňů tělo mrtvého německého strážného z řeky Würm, která proudí v umělém kanálu podél západní části tábora. Voják zcela vpravo byl identifikován jako 19letý Richard F. Dutro z 232. pěchoty, roty E ze Zanesville (Ohio).

Americkým vojákům se kolem půl dvanácté konečně naskytl pohled na vězně poznamenané hladem a skvrnitým tyfem, když dorazili k vnitřní separaci, kde rovněž objevili krematorium s nespálenými mrtvolami, včetně stavby považované za „plynovou komoru“.

Původní táborové krematorium z roku 1940 bylo po vlně tyfových epidemií o dva roky později nahrazeno výkonnější konstrukcí, zobrazenou na snímku. Jednalo se o soustavu čtyř spaloven odpadků, tzv. Baracke X. Podle holocaustových historiků zde jako plynová komora sloužily sprchové místnosti, jejichž provozuschopnosti se však Němcům do konce války nepodařilo dosáhnout. Několik bývalých vězňů a dozorců však tvrdilo opak. V roce 1960 nicméně neexistenci plynového vražedného zařízení v Dachau oficiálně potvrdil člen a pozdější ředitel Státního historického ústavu v Mnichově dr. Martin Broszat. Jeho prohlášení nakonec uznalo také izraelské muzeum Holocaustu Yad Vashem a známý židovský lovec nacistů Simon Wiesenthal.

Poté, co američtí vojáci neprozřetelně propustili lidi z vězeňské uzávěry, nastala všeobecná panika a zmatek. Než se situace opět dostala pod kontrolu 45. divize, bylo nahlášeno 40 případů zlynčování německých strážných bývalými vězni; někteří z nich údajně zabíjeli holýma rukama. Ve stejnou dobu došlo k další skupinové popravě u zdi táborové posádky SS. Zde se pokusila skupina německých vojáků s rukama nad hlavou o kapitulaci americké jednotce. Tato však kolem poledne skončila krveprolitím.

K fotografii z washingtonského Národního archivu existují značné rozpory ohledně přesného času jejího pořízení. Na snímku je vidět mrtvé a zraněné německé vojáky, ležící podél zdi. V pozadí je stavba nemocnice, zřetelně

označená vlajkou Červeného kříže. Americký kulometčík se v popředí krčí u modelu 1919 A4. Čtyři němečtí vojáci stále stojí s rukama nad hlavou. Podle plukovníka Howarda A. Buechnera, lékařského důstojníka 45. divize, byla fotografie pořízena kolem 14:45 během druhé akce, kdy bylo zabito 346 esesmanů. Ve své knize „Hodina mstitele" Buechner napsal, že druhý kulomet se nacházel vpravo, ovšem mimo záběr objektivu. Nadporučík Jack Bushyhead měl na starost druhý kulomet, který byl podle Buechnera připraven nad úschovnou kol. Nicméně podplukovník Sparks sdělil historikovi 45. divize Flintu Whitlockovi, že tato fotografie 163. signalizační skupiny zachycuje okamžik prvního zabíjení v poledních hodinách, kdy bylo usmrceno 17 mužů. K identifikaci osob na snímku přispěl podplukovník John H. Linden. Ve své knize „Kapitulace koncentračního tábora Dachau, 29. dubna 1945" popsal osoby na fotografii takto: Druhý americký voják zleva je Bryant, jehož křestní jméno je neznámé, ale kterému se přezdívalo „Ptačí oko". Třetí voják zleva je Martin J. Sedler a muž, který klečí, se jmenuje William C. Curtain. Všichni tři patřili ke skupině M 3. praporu 157. pěšího pluku. Voják zcela napravo je vojín 1. třídy John Lee z roty I. Podle podplukovníka Lindena natáčela 163. signalizační fotografická skupina celou událost filmovou kamerou. Několik sekvencí z těchto záběrů, které se dochovaly i přes kamufláž masakru v Dachau, zachycují 27letého podplukovníka Sparkse, střílejícího z pistole do vzduchu a zvedajícího levou ruku na znamení ukončení palby. (Foto dole)

V roce 1989 se ve Whitlockově knize objevila o tomto incidentu výpověď podplukovníka Sparkse: *„Jak jsem zpozoroval, asi 60 německých vojáků přicházelo z různých směrů. Zajatce hlídala kulometná četa z roty I. Po několikaminutovém dohledu jsem se vydal do vězeňské oblasti* (koncentračního tábora)*, poté co jsem předal velení jednomu z mých vojáků. Sotva jsem poodešel, uslyšel jsem, že kulometná četa, hlídající zajatce, zahájila palbu. Okamžitě jsem se rozběhl ke zbrani a vykopl jsem od ní svou botou střelce. Popadl jsem ho za límec a řekl: „Co k čertu děláte?" Byl to mladý vojín, asi 19letý* (vojín William C. Curtain) *a hystericky křičel. Odpověděl mi: „Podplukovníku, snažili se utéct." Pochyboval jsem o tom, ale v každém případě zabil asi 19 zajatců a zranil několik dalších..."* Avšak vojín 1. třídy John Lee se ve stejné knize za svého kolegu postavil. Whitlockovi řekl, že ve chvíli, kdy před Němce postavili kulomet, připravený ke střelbě, skutečně zpanikařili a rozutekli se směrem k americkým vojákům.
Whitlock nakonec sumarizuje kontroverzní varování generála George S. Pattona, Jr., velitele americké 7. armády. Těsně před invazí do Sicílie 27. června 1943 sdělil 45. pěší divizi, že ze strany kapitulujících německých vojáků hrozí velké nebezpečí: *„Patton varoval muže, aby byli na pozoru před špinavými triky vzdávajících se skupin nepřátelských vojáků. Oblíbenou taktikou pro malou skupinku, řekl generál, bylo pokládání zbraní a zvedání rukou nebo mávání bílým praporem. Když jim nevědomí Američané vyšli vstříc, aby je mohli zadržet, „vzdávající se" pěšáci podle udeřili a jejich kamarádi, vyčkávající v zálehu, vyskočili a zkosili nekryté Američany. Patton varoval své Thunderbirds, aby si dávali pozor na tento druh zrady a aby neprokazovali žádné slitování, pokud by se Němci nebo Italové o tento trik pokusili. Jeho slova měla mít osudové následky."*
Podrobnosti kolem záboru vnitřních prostorů nemocnice SS je možné zrekonstruovat podle očitého svědectví Oberscharführera Hanse Linbergera, poskytnutého po válce Německému Červenému kříži (DRK). Linberger byl jako příslušník Waffen SS těžce zraněn v bitvě na východní frontě a po dlouhém pobytu v rekonvalescenci byl 9. března 1945 přeložen do SS posádky v Dachau. Linberger byl zraněn celkem čtyřikrát a v důsledku toho mu byla amputována ruka. Podle jeho výpovědi vstoupili američtí vojáci do SS nemocnice se samopaly v ruce. Mělo se tak stát kolem poledne, tedy v době prvního incidentu u nemocniční zdi. Linberger sdělil, že šel ke vchodu do nemocnice s vlajkou Červeného kříže na znamení kapitulace. Podobnou scénu vidíme na snímku dole, na němž skupina asi 200 německých zajatců pochoduje do provizorní uzávěry ve stejné nemocniční oblasti, ve které se nacházela exekuční zeď. Nadporučík Walsh je čtvrtý muž zleva, zády k objektivu. Pět bývalých vězňů asistuje Američanům. Německou kolonu vede lékař nesoucí vlajku Červeného kříže.

Přestože byl neozbrojen a jeden z rukávů jeho uniformy zel očividně prázdnotou, Linberger odpřísáhl, že na jeho hruď namířil americký voják samopal a udeřil ho do tváře. Poté vstoupil do nemocnice. Tam ihned postřelil jiného zraněného esesmana, který padl na zem bez pohybu. Když se dr. Schröder, vedoucí nemocnice, pokoušel vzdát, byl tak těžce zbit, že skončil s frakturou lebky. Podle Linbergera byli potom zranění muži vyvedeni ven, jako členové SS odděleni od Wehrmachtu, a nasměrováni ke zdi v areálu. Tam byl před ně postaven kulomet.

Pětice vojáků SS, kteří právě kapitulovali.

Okolo 13. hodiny se Sparksovým mužům podařilo v táboře obnovit pořádek. Rozprchlí vězni se kvůli tyfové karanténě opět dostali pod kontrolu americké armády a podplukovník Sparks tak mohl podat zprávu na velitelství pluku o průběhu zabezpečení koncentračního tábora v Dachau. Poté před komplexem zřídil velitelské stanoviště a očekával příjezd svého nadřízeného, generálmajora Roberta T. Fredericka. Mezitím se nadporučík Walsh a části roty I připravovali k útoku na Mnichov.
Přibližně ve 14:45 nařídil 1. nadporučík Jack Bushyhead, původem čerokíjský indián z Oklahomy, zapletený už do prvního zabíjení, kulometnou palbu do neozbrojených válečných zajatců z řad SS, vyrovnaných podél nemocniční zdi vedle skladu s uhlím. Podle plukovníka Buechnera si střelba vyžádala celkem 346 obětí. Okamžitě přiběhl na místo společně s americkými lékaři, kteří však pomoc zraněným esesmanům odmítli. Linberger, který se nacházel mezi popravovanou skupinou, sdělil DRK, že přežil jen díky předstírání své smrti. Na zem padl ve stejnou dobu, co byl vedle stojící voják zasažen kulkou do žaludku. Jeho krví si pak Linberger pro lepší dojem potřísnil vlastní tvář. Během čekání na individuální střílení do krku, jak tomu bylo během masových poprav obvyklé, se dělil s dalším zraněným vojákem o čokoládu.
Podle Linbergera byla palba zastavena v okamžiku, kdy se na scéně objevilo několik opilých vězňů s lopatami, *„hledající muže jménem Weiss“*. Jak již bylo uvedeno, velitel tábora Martin Gottfried Weiss prozíravě utekl v předvečer osvobození.
Fotografie dole zachycuje dachauské vězně s láhvemi vína, slavící příchod amerických osvoboditelů. Víno bylo pravděpodobně získáno ze skladišť SS. Vězni nosili pracovní čepice, které byly převzaty některými chovanci jako znamení jejich kladného vztahu ke komunismu. Všimněte si muže uprostřed ve spodní řadě. Je rovněž na následujících dvou fotografiích.

V pozadí na snímku dole je možné vidět některé stavby v posádce SS a zeď u skladu uhlí, u níž leží zranění a mrtví esesmani. Snímek vystavilo Muzeum v Dachau během jedné ze svých expozic. Komentář k ní sděluje, že muž na zemi patří ke strážným tábora, který se snažil utéct tím, že se převlékl za vězně. Byl však dopaden *„dvěma polskými vězni“* a zbit lopatou. Po vězních se požadovalo nošení alespoň jednoho dílu proužkované vězeňské uniformy, avšak tento muž na svém oděvu žádné pruhy nemá. Všimněte si špičatého puku na jeho kalhotách, které nevypadají jako vězeňské oblečení. Muzeum nesdělilo, zda tento muž přežil, ale zpráva americké armády potvrzuje jeho úmrtí. Několika přihlížejícím americkým vojákům bylo přitom sděleno, že jeden z vězňů byl tímto Němcem kastrován, proto nezasáhli do jeho lynčování. Vězeň s lopatou v ruce je zachycen také na horním snímku, kde drží láhev vína.

Stejný vězeň je na snímku dole, nyní vyzbrojen německou puškou. V agresivním stylu zde hovoří s maďarským válečným zajatcem, zatímco mladý americký voják v úžasu přihlíží. Osvobození vězni byli ozbrojeni Američany a bylo jim povoleno zabít 40 německých strážných. Uvedl to plukovník Buechner ve své knize „Hodina mstitele“.

Ve shodě s Buechnerovým tvrzením o odmítnutí pomoci zraněným esesmanům ze strany amerických lékařů, Linberger vypověděl, že se k ležícím Němcům přiblížil muž s páskou Červeného kříže, a zatímco vojáci očekávali „dokončující" střelbu, vhodil mezi ně žiletky a řekl: „Tady, skončete to sami." Jeden z postřelených mužů jménem Jäger si následně podřezal žíly na pravé ruce a poprosil Linbergera o přetnutí tepen na jeho zraněné levačce. V tom však přistoupil jeden z amerických důstojníků s dr. Schröderem, *„který se stěží udržel na nohou"*, a dosud žijícím esesmanům bylo povoleno odtáhnout své kamarády pryč. Podle Bushyheadovy verze byla palba spuštěna poté, co se němečtí vojáci ze svého místa pohnuli kupředu.

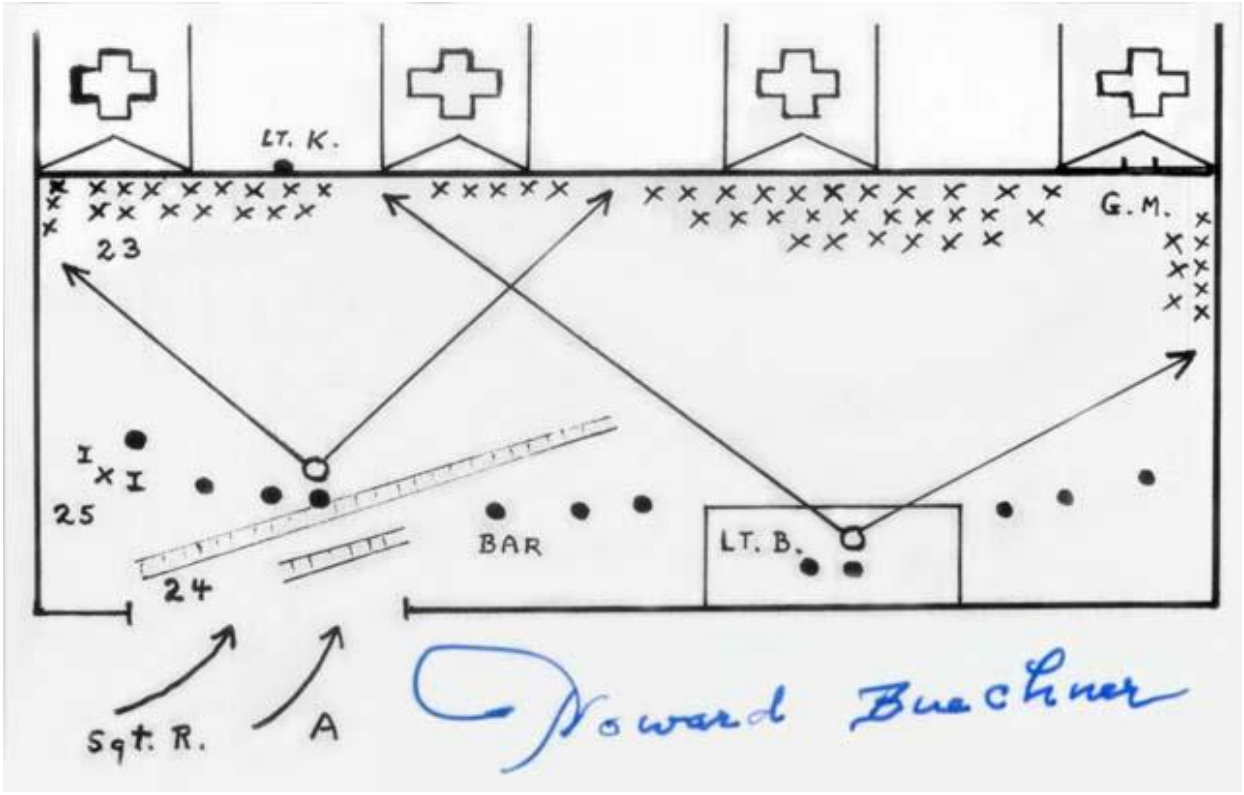

Nákres místa popravy podle Howarda Buechnera. Mrtví němečtí vojáci jsou znázorněni písmeny X, černé tečky jsou američtí vojáci, kulomety jsou zobrazeny jako kruhy s přibližnými liniemi střelby. Písmeno A ukazuje směr Buechnerova příchodu, „Sgt. R." znamená cestu lékaře seržanta Ralpha Rosy. Číslice „25" oznamuje polohu dvou vězňů, lynčujících německého strážného lopatou (viz obr. nahoře) a písmena „Lt. B." zase místo nadporučíka Bushyheada.

Mrtví němečtí vojáci v Dachau oblečení do Tarnjacke, maskovacích uniforem elitních bojových jednotek SS. Poranění na hlavě u muže v popředí zjevně způsobila americká pistole ráže .45. Podle Edwina F. Goraka, který učinil tento snímek 30. dubna 1945, *„rozmístění nahromaděných těl ukazuje na to, že byli zabiti souběžně, jakoby střelbou ze samopalu.“*

Přeživší část zraněných vojáků SS byla po masakru přesunuta do města Dachau, v němž byla podle Linbergera internována v kavárně Hörhammerbräu, která v minulosti sloužila ke schůzím nacistické strany. Po cestě na ně plivali a nadávali bývalí vězni, rabující posádku SS. Linberger podotkl, že *„si přáli, abychom byli všichni pověšeni“*. Zmínil se také o prvním masakru esesmanů a uvedl, že při něm zemřelo 12 mužů. Stejný počet obětí oznámil ve své knize i Howard Buechner.
Podle Linbergera byly z uniforem těchto obětí odstraněny identifikační prvky: *„Jak jsem později zjistil, dokumenty a jmenovky byly odstraněny na americký příkaz a komando německých vojáků mělo tyto mrtvoly pohřbít na neznámém místě.“* „Komandem německých vojáků“ byly míněny pracovní skupiny německých válečných zajatců, kterým bylo nařízeno vykonat masový pohřeb mrtvých jako součást nucených prací. Stalo se tak v rozporu s Ženevskou konvencí, zakazující odstranění identifikace z padlého nepřátelského vojáka a jeho uložení do neoznačeného hrobu. Linberger dále sdělil, že hromadné hroby svých kamarádů objevil na pozemku v okolí posádky SS a u nemocniční zdi se stále nacházejí stopy po střelbě.
Svědectví Hanse Linbergera, adresované Německému Červenému kříži, zveřejnil Toon Pauli, předseda Sint-Maartensfonds (SMF), organizace vlámských veteránů SS, v říjnu 1988 na stránkách časopisu Berkenkruis. Periodikum SMF navíc ohlásilo další masakr u Erfurtu, kde američtí vojáci zabili 52 vzdávajících se esesmanů.
Ostatky zavražděných německých vojáků ležely ve skladu uhlí ještě několik dní, zatímco byl incident vyšetřován podplukovníkem Josephem Whitakerem, asistentem generálního inspektora 7. armády. Zpráva o „Vyšetřování údajného špatného zacházení s německými strážnými v Dachau“ byla dokončena 8. června 1945, avšak zároveň označena za tajnou. Nicméně v roce 1991 ji americká armáda zveřejnila a její kopie byla použita v knize podplukovníka Johna H. Lindena „Kapitulace koncentračního tábora Dachau 29. dubna 1945“. Ve zprávě se mj.uvádí:
4. U vstupu do zadních oblastí dachauských vězeňských pozemků se čtyři němečtí vojáci vzdali nadporučíkovi Williamu P. Walshovi, 0-414901, ve velení roty I, 157. pěchoty. Nadporučík Walsh nařídil tyto vězně umístit do železničního vagónu, kde je osobně zastřelil. Vojín Albert C. Pruitt, 34573708, rota I, 157. pěchoty, pak vlezl do vagónu, ve kterém tito Němci sténali na podlaze a zřejmě byli ještě naživu, a dorazil je svojí puškou.
5. Po vstupu do areálu dachauského tábora, nadporučík Walsh oddělil z kapitulujících válečných zajatců ty, kteří byli identifikováni jako vojáci SS.
6. Takto separovaní váleční zajatci vpochodovali do odděleného ohrazení, byli seřazeni u zdi a zastřeleni americkými vojáky, kteří jednali na rozkaz nadporučíka Walshe. Použity byly lehký kulomet, karabiny a jedna pistole nebo samopal. Takto bylo zabito 17 válečných zajatců a další byli zraněni.
7. Nadporučík Jack Bushyhead, 0-1284822, výkonný důstojník roty I, se podílel s nadporučíkem Walshem na tomto zacházení s muži a během střelby do vězňů osobně vypálil ze své pistole.
16. Nadporučík Walsh svědčil, že muži SS byli odděleni, aby byli lépe střeženi a poté byli zastřeleni, neboť se pohnuli směrem ke strážím. Nicméně, mrtvá těla byla umístěna podél zdi, u níž byli seřazeni, byli zabiti podél celé linie, ačkoli nadporučík Walsh pouze prohlásil, že se jeden bok pohnul a mnoho svědků uvedlo, že tomu obecně „rozuměli“, že tito vězni mají být postříleni, když byli odděleni. Tato fakta odporují obrannému vysvětlení podaném nadporučíkem Walshem.

Zpráva o operacích americké 7. armády ve Francii a Německu 1944-45, svazek III

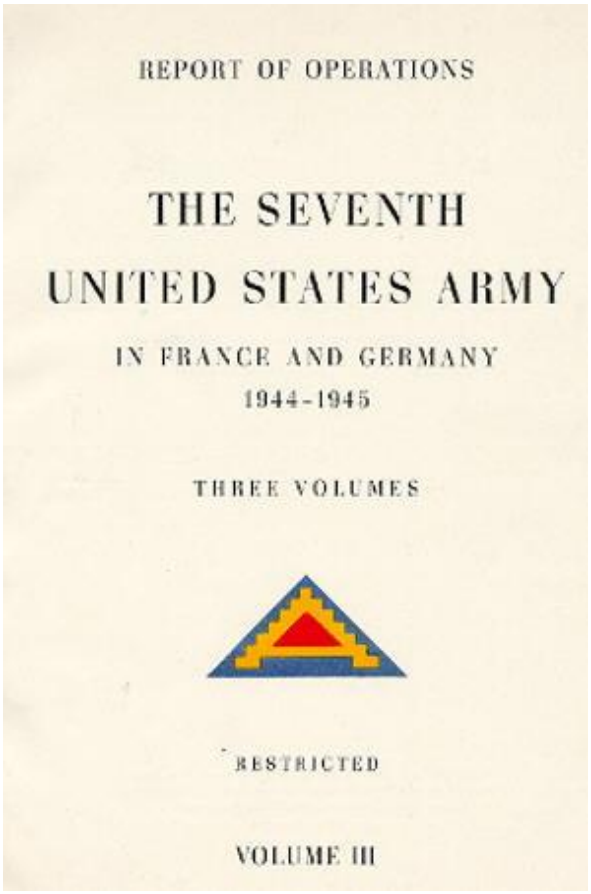

REPORT OF OPERATIONS

THE SEVENTH
UNITED STATES ARMY
IN FRANCE AND GERMANY
1944-1945

THREE VOLUMES

RESTRICTED

VOLUME III

written that such a procedure was not to be considered. The camp was to be evacuated immediately and no prisoner allowed to fall into Allied hands alive. Himmler, who signed himself as SS Reichsfuehrer, warned that prisoners had behaved barbarously to the civilian population at Buchenwald. In spite of these orders, only one large-scale transport leaving Dachau was organized before American troops overran the area.

According to the account of the 157th Regiment, which was attacking past Dachau on the divisional boundary line, a German woman cycling north on the road was stopped for questioning and revealed that she had just come from Munich, crossing a bridge in the town of Dachau itself. Company L mounted tanks and raced for Dachau. The armored column sped into town. When the lead tank reached a point just 20 yards from the bridge, the structure blew up raising debris on all the riders. Reconnaissance located a nearby footbridge, and the concentration camp was assaulted. The battle was a singular encounter with the SS, who had previously been held as a threat and never committed. Some 300 guards and troops were eliminated after a stiff fire fight.

The prisoners were overcome with joy. Some had rushed the electrically charged wires for their freedom. Many were electrocuted, but others got through to hunt down their wardens and beat them with fists and stones. They even seized weapons and shot many guards to death. Prisoners identified SS men masquerading in prisoners clothing and killed them. Violence threatened to get out of hand, and eventually infantrymen had to fire over inmates' heads to quiet them down. Guarding the typhus-infested camp, became an important military task. But the hysteria soon subsided. Flags and colors, which had been improvised from sheets and scraps of cloth and buried in barracks and rafters, were raised throughout Dachau. Men sang songs of their homelands; others danced; and others wept. A few, whose spirits had been broken by long years of imprisonment, stood petrified and stonefaced. The camp underground, an "International Prisoners' Committee", assisted in the maintenance of order; and the combat troops moved forward to participate in the four-division assault of Munich.

832

Příslušník roty C Dan Dougherty, jehož jednotka společně s částí roty L přišla kolem 18. hodiny do Dachau jako výpomoc do strážní služby, popsal své zážitky v dubnu 2001 Ronniemu Cohenovi, korespondentu židovského týdeníku „Jewish Weekly News“ ze severní Kalifornie. Dougherty vyprávěl, jak krátce po příchodu do tábora uviděl desítku zpravodajů, zírajících na hromadu mrtvol: *„Tato hromada mrtvol byla asi metr vysoká a 4,5 metru dlouhá. Byli to SS... Jeden z desátníků v mé rotě vytáhl lovecký nůž a jednomu z těl uřízl prst. Chtěl získat prsten SS jako suvenýr.“*

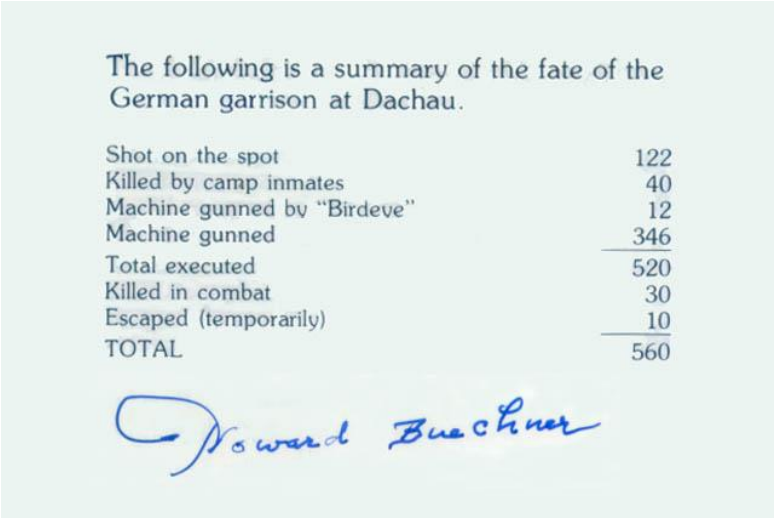

The following is a summary of the fate of the German garrison at Dachau.

Shot on the spot	122
Killed by camp inmates	40
Machine gunned by "Birdeye"	12
Machine gunned	346
Total executed	520
Killed in combat	30
Escaped (temporarily)	10
TOTAL	560

Howard Buechner

Rekapitulace celkového počtu německých obětí v táboře Dachau, uvedená plukovníkem Howardem Buechnerem:
Zastřeleno na místě...122
Zabito táborovými vězni...40
Zastřeleno „Ptačím okem“...12
Zastřeleno...346
Celkově popraveno...520
Zabito v boji...30
Uprchlo (dočasně)...10

Celkem...560 mrtvých

Američtí vojáci, kteří se podíleli na dachauském masakru, sice byli postaveni před vojenský soud, ale proces byl nakonec znemožněn na popud generála George Pattona, velitele 3. americké armády a okupačního guvernéra Bavorska.

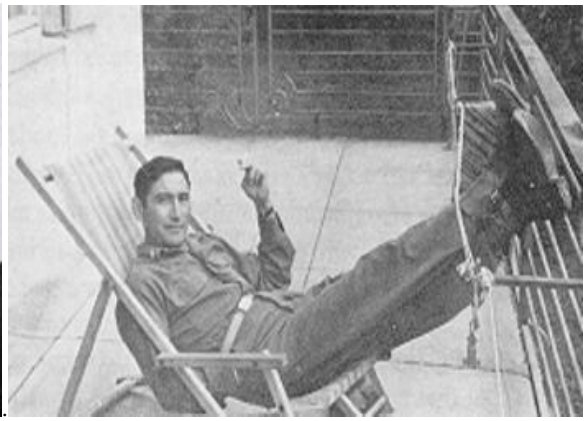

1.nadporučík Jack Bushyhead

Plukovník Howard Buechner a obal jeho knihy „Hodina mstitele“

Podplukovník Felix L. Sparks

V době soudního přelíčení s obviněnými z malmédského masakru, který se konal právě v koncentračním táboře Dachau, neměla obhajoba pod hrozbou sankcí povoleno zmínit se o tom, že američtí vojáci spáchali jen několik metrů od soudní síně čtyřnásobně krvavější popravu.

Podle
http://www.humanitas-international.org/archive/dachau-liberation/
http://www.ai.ee/users/revisjon/dachau_massacre/
http://www.scrapbookpages.com/DachauScrapbook/DachauLiberation/SoldiersKilled2.html

přeložil a upravil Lesij©2005